

FRAGMENT I. – Morgen, vrijdag, word ik om halfnegen in de avond bij Marie verwacht voor een routinecontrole. Zoals wel meer is voorgevallen klopt ook nu mijn hart vol verwachting, alhoewel ik tegelijk besef dat haar zakelijke vragen mij ook deze keer van meet af aan zullen ontzachten.

‘Ga maar zitten’, zal ze emotioneel bevelen, terwijl ze met de rug naar me toe in haar stijlloze archiefkast de bruine dossierenveloppe tracht te lokaliseren waarin ze de verzamelde aantekeningen over mijn ziektebeeld bewaart, op gerecupereerd encefalogrampapier.

Ik kan nu al voorspellen dat de omslag vanuit alfabetisch oogpunt beschouwd op een verkeerde plaats zal zijn geklasseerd, maar dat Marie onverstoord voort zal zoeken, nadat ze voor alle zekerheid heel even mijn achternaam nonchalant hardop voor zich uit heeft gearticuleerd.

Plots zal ze zich geluidloos omdraaien en achter het brede, hoekige bureau tegenover mij gaan zitten, mij kortaat aankijken met het dossier nog in de linkerhand en eenvoudig vragen: ‘Hoe gaat het?’

‘Die vraag had ik verwacht’, zal ik zoals steeds met enige wrevel repliceren.

Er zal als reactie wellicht ook nu een glimlach op haar gelaat verschijnen, waarop zal volgen: ‘We blijven de gewoonte getrouw.’

En dan wordt het improviseren, tenzij ik mijn dremelpvrees kan overwinnen door haar zonder schroom

mee te delen dat mijn nieuwste tekst tot een persoonlijke fetisj is uitgegroeid.

Nadat ze enkele woorden heeft genoteerd, zal ze vragen: 'Hoezo?'

Ik zal even over mijn stoel heen en weer schuiven, de uitgestalde foto's van haar inmiddels volwassen geworden kinderen ietwat nerveus in ogeschouw nemen, misschien mijn groene sjaal losknopen, mijn keel schrapen en ten slotte stotteren: 'Wel... euh, nee, euh... of toch.'

Waarop een moment stilte zal volgen waarin ik niet zal kunnen nalaten mij af te vragen of de starre blik achter haar eigentijdse brilmontuur de gedoseerde warmte van het Lam of eerder Satans ijselijke spot uitdrukt. Of ze, met andere woorden, behoort tot de poppenspelers die God assisteren in het manipuleren van de wereldse marionetten dan wel of ze daarentegen deel uitmaakt van een streng hiërarchisch gestructureerd netwerk van machtige en per definitie onopvallende achtergrondfiguren die de vele slappe menselijke wezens bespelen uit louter eigenbelang.

Mijn geest, gedrenkt in een dagelijkse portie *Tegretol*, zal echter ten langen leste de twijfel naar de achtergrond verwijzen en de leidsels vastberaden in handen nemen.

'Wel, ziet u,' zal ik stellen, 'misschien snapt u het niet ten volle, maar ik schreef tijdens de voorbije maanden neer hoe ik een aantal jaren geleden in het gesticht terechtkwam en hoe dit verblijf mij kneedde. Ik werkte hard aan het manuscript, zocht naar de gepaste woorden en zinnen, en herwerkte sommige regels wel vijf tot tien keer. Nu durf ik echter die vellen papier nergens achterlaten. Thuis zijn ze niet veilig, want het huis is meer dan een halve eeuw oud en zou, ook afgezien daarvan,

tijdens mijn afwezigheid weleens kunnen afbranden. Daarom neem ik de teksten meestal mee in de wagen, maar ik sta dan doodsangsten uit voor het geval een ongeval de auto uiteen zou rijten en de pagina's over de asfaltweg, het goor in de gracht en de aanpalende perken of landerijen zouden worden uitgezaaid. Wanneer ik vervolgens mijn voertuig in de stad parkeer, kan ik er niet toe komen de map met het manuscript daarin stiekem op te sluiten, uit vrees dat de alomtegenwoordige criminelen wagen en al zouden stelen om mij op die manier met de spiegel van het *memento mori* te confronteren. Zodoende heb ik al overwogen een brandvrije kluis te huren in de kale kelder van een gerenommeerde bank. Dit project heb ik echter nog niet uitgewerkt. Een bloedeigen tekst zomaar op afstand internen valt me voorlopig nog te zwaar, ziet u.'

Eenmaal dit eruit is, zal ik er spijt van hebben dat ik tegenover Marie alweer zo kwistig met mijn diepste zielenroerselen ben omgesprongen.

Harerzijds zal Marie zonder het geringste commentaar even terugbladeren in haar notities en opmerken: 'Haldol en Tegretol neem je nu, is het niet? Welke dosis?' Dit krachtige teken zal ik vanzelfsprekend onmiddellijk begrijpen, ik zal 'de gebruikelijke' antwoorden en tegelijk met opgeheven hoofd de verschuldigde som op het harde hout van het tafelblad uittellen.

Ze zal het biljet en de vuile muntstukjes naar zich toehalen vooraleer me met een droog 'dank u wel' het groene doktersbriefje toe te stoppen.

Eens deze transactie afgehandeld is, zal ik beleefd opstaan, mijn groene sjaal vastknopen, de bruine mantel sluiten en, na haar de slappe hand te hebben gedrukt, als op eieren lopend de weg naar buiten gaan. ...